

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Andrzej Wiśniewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Brocka

przy udziale prokuratora Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w sprawie **W. P.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 24 lutego 2016 roku, sygn. akt III K 9/16

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Skazany W. P. wnioskiem z dnia 28.12.2015r domagał się połączenia orzeczeń: VI Kp 715/12, IV K 474/11, IV K 8/13, III K 141/13

i III K 28/14 i wydania nowego wyroku łącznego z zastosowaniem przepisów dotyczących wyrokowania łącznego obowiązujących po wejściu w życie nowelizacji

z 20.02.2015r.

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2016 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku skazanego. Uzasadniając powyższe wskazał, iż w sprawie zainicjowanej wnioskiem W. P. konieczne było umorzenie sprawy w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Skazany domagał się bowiem połączenia tych samych wyroków jednostkowych, co do których sąd dokonywał już oceny zarówno co do spełnienia warunków do wydania wyroku łącznego, jak i wymiaru kary łącznej. Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 6 maja

2014 r. wydał wyrok łączny w sprawie III K 28/14, którym to połączył kary wymienione w wyroku Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w Szczecinie z dnia 09 października 2008r., w sprawie o sygn. akt VI 738/09 i Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 14 października 2013r. w sprawie o sygn. akt III K 141/13, zaś w pozostałym zakresie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Przedmiotowy wyrok jest prawomocny. To orzeczenie Sądu Okręgowego w Szczecinie wskazywało na niedopuszczalność rozstrzygnięcia po raz kolejny w sprawie, która została już prawomocnie osądzona. Sytuacja faktyczna co do istnienia prawomocnych orzeczeń, które mogłyby pozostawać w sferze rozważań sądu co do ich ewentualnego połączenia nie uległa zmianie od czasu wydania

ostatniego orzeczenia w przedmiocie wyroku łącznego. Analiza aktualnych danych o karalności wskazywała na to, że nie ma innych prawomocnych orzeczeń skazujących W. P., które należałoby oceniać w kontekście wydania wyroku łącznego. Jedynie pojawienie się nowego wyroku jednostkowego, który ewentualnie zmieniałby konfigurację orzeczeń nadających się do połączenia pozwalałby na analizowanie sprawy merytorycznie. Sprawa, zarejestrowana pod sygnaturą IV Kp 715/12 co, do której skazany wskazał jako datę orzeczenia skazującego 09.08.2012 r. była w istocie orzeczeniem o zastosowaniu wobec skazanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, który stosowany był w sprawie prowadzonej następnie przed sądem i zakończonej prawomocnym wyrokiem pod sygnaturą IV K 8/13. Równocześnie sąd podał, iż okoliczności, które we wniosku przywołał skazany, jako mające przemawiać za ponownym rozstrzygnięciem w sprawie już prawomocnie osądzonej, nie miały znaczenia dla sprawy i nie wpływały na bezwzględną zasadę procesową postępowania rozpoznawczego, jaką jest nie orzekanie dwukrotnie w tej samej sprawie. W przypadku skazanego nie wchodziło w grę także ponowne orzekanie związane z ewentualnym zastosowaniem nowych reguł łączenia kar. Te reguły dotyczą bowiem jedynie takiej sytuacji, gdy choć jeden z wyroków jednostkowych, podlegających łączeniu uprawomocnił się po dniu 01.07.2015r. Taka sytuacja nie zaistniała, gdyż ostatnie orzeczenie uprawomocniło się w dniu 05.03.2015r i dotyczyło wyroku łącznego III K 28/14.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany, który wydanemu rozstrzygnięciu zarzucił obrazę przepisów prawa określonych w art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) poprzez nieuwzględnienie w trakcie rozpatrywania jego wniosku okoliczności związanych z przedmiotowym, podmiotowym związkiem pomiędzy popełnionymi przestępstwami, oraz zbagatelizowanie prawidłowego przebiegu jego resocjalizacji, jako okoliczności pozwalających zastosować metodę absorpcji bądź pełnej aspiracji. Tak podnosząc, skazany wniósł o zmianę skarżonego rozstrzygnięcia i wydanie wyroku na zasadzie pełnej absorpcji bądź pełnej aspiracji, albowiem obecna ustawa, która weszła w życie w 2015 r. daje sądowi taką możliwość.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. Przesłanka ta ma zastosowanie także w przypadku postępowania o wydanie wyroku łącznego, gdy przedmiotem wcześniejszej oceny sądu orzekającego w kwestii wydania wyroku łącznego były skazania objęte wszystkimi tymi samymi wyrokami, które mają być przedmiotem obecnego postępowania. Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazał, że aby mówić o powadze rzeczy osądzonej w sprawie o wydanie wyroku łącznego, sprawa musi dotyczyć nie tylko tej samej osoby, ale również dokładnie tych samych wyroków jednostkowych obejmujących te same czyny (zob. wyrok SN z dnia 3 października 2005 r., sygn. V KK 151/05, Prok. i Pr. 2006/2/8). Z taką zaś sytuacją mamy niewątpliwie do czynienia w rozważanej sprawie. Skoro przedmiotem oceny zakończonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 6 maja 2014 r., sygn. akt III K 28/14 były wszystkie tożsame skazania (wyroki) i od tego czasu nie ujawniło się jakiegokolwiek nowe skazanie, które miałyby wpływ na kwestię łączenia orzeczonych wobec skazanego wcześniejszym wyrokiem kar jednostkowych, to zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że w przedmiotowej sprawie zaistniała powaga rzeczy osądzonej, a tym samym wystąpiła negatywna przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. wykluczająca ponowne procedowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Jednocześnie odnosząc się do twierdzeń skazanego, to w jego przypadku nie jest możliwe zastosowanie przepisów znowelizowanych i wydanie na ich podstawie nowego wyroku łącznego, z orzeczeniem łagodniejszej kary łącznej, co trafnie wskazał sąd pierwszej instancji.

Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym przywołaną ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej

ustawy. Natomiast zgodnie z ust. 2 tego artykułu, jeżeli prawomocnie orzeczona przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie Kodeks karny, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzona karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W świetle powyższych uwag podkreślić zatem należy, że kary jakie wymierzono skazanemu w poszczególnych wyrokach jednostkowych zostały orzeczone przed dniem wejścia w życie powołanej ustawy nowelizującej, a więc przed dniem 1 lipca 2015 r., a po dniu wejścia w życie tej ustawy W. P. nie był karany sądowo. W związku z czym nie zachodzi potrzeba orzeczenia nowej kary łącznej. Ponadto prawomocnie orzeczona wobec skazanego przed dniem wejścia w życie powołanej ustawy nowelizującej kara łączna w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w Kodeksie karnym, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą, stąd brak było podstaw do ingerencji w jej wymiar.

Na koniec Sąd Odwoławczy wskazuje, iż w trakcie posiedzenia w przedmiocie wydania wyroku łącznego - jak wynika z jego protokołu - zwolniony został z uczestnictwa w nim obrońca skazanego z urzędu wyznaczony mu na podstawie art. 79 § 2 kpk, to chociaż okoliczność ta stanowi naruszenie przepisów postępowania karnego w zakresie prawa do obrony, to nie ma ona ostatecznie wpływu na decyzję sądu, albowiem w sprawie zaistniała res iudicata nakazując umorzenie postępowania.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Andrzej Wiśniewski